

ἀγέλαστος οὐ δοὺ λάτζαρον (ἐπὶ τοῦ αἰώνιος σκυθρωποῦ, μότι κατὰ τὴν παράδ. ὁ λάτζαρος κατὰ τὴν δευτέραν ερίδον τοῦ βίου του μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν δὲν ἔλασέ ποτε) λέσβ. || παροιμ. Μήτε τύφη ἀγέλαστη μήτε γάμος ἄκλαντος (ἐπὶ τοῦ κατὰ φύσιν συμβαίνοντος) πελοπν. (βασσαρ.) Μάρτιον Μούροτ' ἀγέλαστε καὶ ξεροχαχάνιστε τὸ Μούρτις παρὰ τὸ Μάρτις εἶναι κωμικὸν πλάσμα τοῦ δίου ὄντος, τὸ δὲ ξεροχαχάνιστος σημαίνει τὸν ἔχοντα πλορὸν καὶ ἐπίπλαστον καγχασμόν, γέλωτα. Ἐπὶ τοῦ μηνὸς Ιαρτίου, καθ' ὃν ὁ οὐρανὸς εἶναι συνήθως νεφελώδης, παροδικαὶ δὲ καὶ μικρᾶς διαρκείας εἶναι αἱ ἐκλάμψεις τοῦ ήλιου, δστις καὶ φαινόμενος δὲν θερμαίνει ἐπαρκῶς) κερασ. Ἡ λ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης ἡδη παρ' αἰσχύλ. Ἀγαμ. 94 «ἀγέλαστα πρόσωπα». Υπὸ τὸν τύπ. Ἀγέλαστος ἐπών. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Ἀγέλαστος τοπων. Χίος Ἀγέλαστος Κάρπ. τοῦ Ἀγέλαστον Β. Ἡπ. Υπὸ τὸν τύπ. Ἀγέλαστη ὅν. κύριον (ἢ μία τῶν μοιρῶν) Ἀθῆν. **β)** Ἐκεῖνος, καθ' ὃν δὲν γελᾷ τις, δὲ μὴ προκαλῶν τὸν γέλωτα, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων Ἀθῆν. Ἀνδρ. Βάρν. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Μακεδ. (Βέρ. Κοζ. Σιάτ. κ.ἄ.) πελοπν. (Δημητσάν. Οἰν. κ.ἄ.): Φρ. Τὸ ἀγέλαστο (ἐνν. πήδημα. Ἐν παιδιῷ, καθ' ἦν, κύπτοντος ἐνός, οἱ λοιποὶ παῖκται ὑπερπηδοῦν κατὰ σειρὰν ὑπὲρ αὐτὸν καὶ τὸ μὲν πρῶτον πήδημα λέγεται ἀμίλητο, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλοῦν, τὸ δεύτερον ἀγέλαστο, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γελοῦν, καὶ τὸ τρίτον σκοῦφος, διότι δὲ παίκτης, καθ' ἦν στιγμὴν ὑπερπηδᾶ, ἀποθέτει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κύπτοντος) Ἀνδρ. Γελῆ δ ζουρλὸς 's τ' ἀγέλαστο (ἐνν. πρᾶγμα, δηλ. τὸ μὴ προκαλοῦν γέλωτα. Πρ. ἀρχ. «γελῆ δ' ὁ μῶρος καν τι μὴ γελοῖον ἢ») Βάρν. Γελῆ δ τρελλὸς 's τ' ἀγέλαστα (ἐνν. πρᾶγματα) Δημητσάν. || παροιμ. Μήτε γάμος ἄκλαντος μήτε λείφαντο ἀγέλαστο (ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας νὰ μὴ κλαύσῃ τις κατὰ τὸν γάμον ἢ νὰ μὴ γελάσῃ κατὰ τὴν κηδείαν νεκροῦ) Ἀθῆν. πελοπν. κ.ἄ. Μηδὲ πίκρ' ἀγέλαστη μηδὲ γάμος ἄκλαντος (ὅτι δὲν ὑπάρχει λύπη, καθ' ἦν νὰ μὴ γελᾷ τις, δπως καὶ γάμος, καθ' ὃν νὰ μὴ κλαύσῃ τις. Διὰ τὸ πίκρ' ἀγέλαστη πρ. συνών. φρ. παρ' αἰσχύλ. Χοηφ. 30 «ἀγελάστοις | ξυμφοραῖς») κρήτ. **γ)** Οὔσ. παιδιά, καθ' ἦν οἱ παῖκται προσβλέποντες ἀλλήλους ἀμιλλῶνται μὲν νὰ συγκρατοῦν τὸν ἴδιον γέλωτα, προσπαθοῦν δὲ συγχρόνως διὰ ποικίλων μορφασμῶν νὰ διεγείρουν αὐτὸν δ ἔτερος παρὰ τῷ ἔτερῳ πόντ. (κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ἄ.): παῖζομε τὸν ἀγέλαστον Σάντ. Χαλδ. Εἴταμε τὸν ἀέλαστον (εἴταμε = κάμνομεν) Τραπ. κ.ἄ. **2)** παθ. ἐκεῖνος δστις δὲν γελείται, δὲ μὴ ἀπατώμενος Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βογατσ. κ.ἄ.) πελοπν. (Καλάβρυτ. λακων. κ.ἄ.) πόντ. (κερασ. Τραπ.) κ.ἄ. — Λεξ. Περιδ.: κάνεις δὲν ἔμεινεν ἀγέλαστος Περιδ. || Φρ. Μὰ τὸ Θεὸ τὸν ἀγέλαστο! (ὅρκος) κεφαλλ.

ἀγέλη ἡ, εῦρ. Ἡπ. Καππ. (Αραβάν. Σινασσ.) Κάρπ. πελοπν. (Βούρβουρ. Οἰν. κ.ἄ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) κ.ἄ. ἀέλη Κάρπ. Ρόδ. ἀέλη Ρόδ. ἀέλε Ίκαρ. ἀγέλη Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Β. Εύρ. Θράκη. (Μάδυτ. κ.ἄ.) Καππ. (Ανακ. Ποτάμ.) Μακεδ. (Βογατσ. Γκιουρ. Καταφύγ. Σισάν. κ.ἄ.) Προπ. (Αρτάκ. Πάνορμ.) ἀέλη Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Σιάτ.) ἀγίλη Θράκη. (Αδριανούπ.) ναγέλη Καππ. (Σίλατ. Φάρασ. Φερτ.) ἀγίλα Καππ. (Σινασσ.) ἀγέα Τσακων. ἀγέλη Θράκη.

Τὸ ἀρχ. οὔσ. ἀγέλη. Τὸ ναγέλη' ἐγεννήθη ἐκ συνεκφ. τῆς αἰτιατ. τὴν ἀγέλη - τὴν ναγέλη', δθεν καὶ ἡ ναγέλη'. πρ. τὰ ὄμοια τὴν οὐρά - ἡ νουρά, τὸν ὡμο - δ νῶμος κττ.

1) Ἀθροισμα κτηνῶν, ἀγελάδων, βοῶν, χοίρων κττ. ἀγομένων εἰς βοσκὴν σύνηθ. καὶ Καππ. (Ανακ. Αραβάν. Ποτάμ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Τσακων.: Ἀγέλης τόπος (τὸ μέρος, ἐνθα συναθροίζονται τὰ κτήνη καὶ παραδίδονται εἰς τὸν βουκόλον) Αραβάν. Νὲλ ἀγέλη βόιδια Βούρβουρ. Μὲλ ἀγέλη' γιλάδια Β. Εύρ. Μνγὰ ἀγέλη' ἀλονγα Βογατσ. Θὰ πάρου τ' ὑλάδα' 's ν ἀέλη' (θὰ πάγω κτλ.) Ζαγόρ. || Φρ. Μαύρη γελαδίτσα γέννησε 's τὴ μέση 's τὴν ἀγέλη (ἐπωδ.) Φθιώτ. || Ἄσμ.

Βρίσκει τὸ ἀρκούδια βρουκολειὸ καὶ τὰ λεοντάρια ἀγέλη

2) Τὸ μέρος, ὃπου συγκεντροῦνται τὰ κτήνη καὶ δθεν ἔξαγει αὐτὰ εἰς νομὴν δι βουκόλος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ἄ.) Μακεδ. (Σιάτ.): πάν τὰ βόιδια 's ν ἀέλη' Ζαγόρ. Συνών. ἀγέλη αρεὶ 2, ἀγελαρίστρα 1. **γ)** Τὸ μέρος, ὃπου μένουν τὰ πρόβατα Καππ. (Σινασσ.) **2)** Μεταφ. ὄμας ἀνθρώπων συγγενῶν Κάρπ.: πάει καὶ σωρεύεται μὲ τὴν ἀέλην του.

ἀγελίδι τό, ἀμάρτ. ἀελίδι Σύμ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελαία.

Μικρὰ ἀγελάς: Ἐχω ἔναν ἀελίδι. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀγελαδάκι.

ἀγελόμαντρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγελόμαντρα Λῆμν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγέλη καὶ μάντρα.

Μάνδρα ἀγελάδων. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀγελαδοβορός.

ἀγεμάτιστος ἐπίθ. Λεξ. Περιδ. ἀγεμάτιστος Κύπρ. ἀγιμάτιστος Θράκη. (Αδριανούπ.) ἀγιομάτιστος Ἡπ. (Ιωάνν. κ.ἄ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αίτωλ. κ.ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεματιστὸς <γεματίζω.

Ο μὴ γευματίσας, ἀγευστος ἐνθ': ἀν.: Εἴμι ἀγιομάτιστος άκόμα Αίτωλ. Ιωάνν. Ἀγιομάτιστος κάνενας δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ δλειά Αίτωλ. Συνών. ἀγέματος, ἀγευτος.

ἀγέματος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγίματος Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γέμα.

Ο μὴ γευματίσας, νῆστις. Συνών. ἀγεμάτιστος, ἀγευτος.

ἀγέμιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀγιόμιστος πολλαχ. ἀγιόμιστος Μακεδ. Στερελλ. ἀγέμητος Πελοπν. (Αρκαδ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεμιστὸς <γεμίζω.

1) Ο μὴ πληρωθείς, κενὸς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Κουβᾶς ἀγέμιστος. Στάμνα ἀγέμιστη. Τονφέκι ἀγέμιστο σύνηθ. Ἀγέμητο σακκί Αρκαδ. || Φρ. Ἐχ ἀγιόμιστον κιφάλι' (ἐπὶ τοῦ μὴ πειθομένου ἢ δυσκόλως πειθομένου) Μακεδ. Συνών. ἀγέμωτος, ἀδειος. **2)** Ο μὴ ἀδρυνθείς, δὲ μὴ ὀριμάσας, ἐπὶ καρπῶν, οἷον τῶν ὀστρίων, σιτηρῶν κττ. Μέγαρ. Στερελλ. κ.ἄ.: Κουτσά - σπαρτά ἀγιόμιστα Μέγαρ. Στάρι ἀγιόμιστον Στερελλ. Ἀντίθ. μεστωμένος (ιδ. μεστός, μεστώνω).

ἀγέμωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμωτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεμωτὸς <γεμώνω. Τὸ ἀτμωτος ἐκ τοῦ ἀγίμωτος ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ φων.

Ο μὴ πληρωθείς, κενός: *Μπαρδάκιν-ν-άίμωτον.* Φεγάρου-ν-άίμωτον (σελήνη μὴ πλήρης). Συνών. ἀγέμιστος 1, ἄδειος.

ἀγένεια ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγένεια = ταπεινὴ καταγωγή.

Ἡ ἔλλειψις καλῶν τρόπων ἐν τῇ κοινωνικῇ συμπεριφορᾷ, τραχύτης εἰς τοὺς τρόπους: Ἀγένεια ποῦ τὴν ἔχει! Τοῦ φέρθηκε μὲ πολλὴ ἀγένεια. Ἀντίθ. εὐγένεια.

ἀγένειος ἐπίθ. Σίφν. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ² 32

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγένειος.

Ο μὴ ἔχων γένειον καὶ ἐπομένως μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἔνθ' ἀν.: Παροιμ. Ἀγένειο ζευγάρι, μαῦρο ἀλών (ὅταν ἄνθρωποι πολὺ μικρᾶς ἡλικίας ἀποτελοῦν ζεῦγος, δηλ. νυμφεύωνται, τότε κάμνουν μαῦρο ἀλώνι, δηλ. δὲν προκόπτουν εἰς τὰ τέκνα, τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου κττ.). Ή μεταφ. ἐκ ζεύγους νεαρῶν βιῶν χρησιμοποιουμένου εἰς τὸ ἀλώνισμα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῷ 20 (1908) 556 καὶ Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/1) 29 Σίφν. || Ποίημ.

Kai εἰν' ὁ νεκρὸς ξαθός, ἀγένειο παλληκάρι
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀγενειος (II) 1.

ἀγενῆς ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγενῆς = ὁ ἐκ ταπεινῆς οἰκογενείας καταγόμενος, ποταπός.

Ο ἐστερημένος καλῶν τρόπων ἐν τῇ κοινωνικῇ συμπεριφορᾷ, τραχὺς τοὺς τρόπους, ἀγοροῖκος: Τί ἀγενῆς ἄνθρωπος, δὲν ξέρει καθόλου νὰ φέρεται! Συνών. βάρβαρος, ἀντίθ. εὐγένης.

ἀγένητος ἐπίθ. Κυκλ. (Θήρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) ἀγένητος Μακεδ. Σάμ. ἀγένητος Μακεδ. (Βελβ.) ἀγένητος Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγένητος Πόντ. (Οἰν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγένητος = ὁ μὴ λαβὼν ἀρχήν, ὁ μὴ γενόμενος. Τὸ ἀγένηστος διὰ τὸν ἀόρ. ἐγίνησα = ἔγινα.

1) Μικρός, ἀσήμαντος Κυκλ. (Θήρ. κ. ἀ.): Ἀγένητο πρᾶμα Θήρ. 2) Ο μὴ προκόφας οἰκονομικῶς, ὁ μὴ πλουτήσας, πτωχὸς Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγένητος ἔν', δουλεύ' καὶ ἀπάν' ἀτ' τοῖς παίρ' (διαρκῶς ἐργάζεται καὶ δὲν δύναται νὰ ἀνακύψῃ ἐκ τῆς πενίας) Ὀφ. 3) Ο μὴ ὡριμάσας, ἀωρος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): Ἀγένητον ἀπίδιν-μῆλον Κερασ. Συνών. ἀγενητος, ἀγίνωτος, ἀγονδος, ἀφταστος, ἀντίθ. γινωμένος. 4) Ο μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου Μακεδ. (Βελβ. Θεσσαλον.): Ἀγένητο ψωμὶ Θεσσαλον.

ἀγενικὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀενικὰ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀγενικός.

Μετὰ λαιμαργίας, κατὰ κόρον, ἀπλήστως: Μὴ τρώης ἀενικά. Ήφαεν ἀενικὰ καὶ ἐρωστησε.

ἀγενικοπίνω ἀμάρτ. ἀενικοπίνω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀγενικὰ καὶ τοῦ φ. πίνω.

Πίνω μετ' ἀπληστίας: Ἀσμ.

Ἡ κόρη ἰδρωμένη κλίνει νὰ πεῇ νερό
καὶ ὡς εἰν' ἡ κόρ' ἀενική, πολλὴ ἀενικοπίνει.

ἀγενικὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀενικὸς Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγενῆς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ εὐγενικὸς παρὰ τὸ εὐγενῆς. Ή λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀγενῆς, βάναυσος: Ἀενικοὶ γονεῖ. Ἀενικὰ παιδιά.

2) Ἀδηφάγος, λαίμαργος: Τί ἀενικὰ παιδιὰ ποῦ ν' αὐτά! || Ἀσμ.

Κεὶ ὡς εἰν' ἡ κόρ' ἀενική, πολλὴ ἀενικοπίνει.

3) Πλεονέκτης. 3) Πληθ. τὰ ἀενικὰ οὐσ., οἱ ιδρωτες.

ἀγεννησξά ἡ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀγεννησία. Πβ. Σουΐδ. «ἄγονία» ἀτεκνία, ἀγεννησία».

Τὸ νὰ μὴ γεννᾶ τις, ἡ ἀγονία, ἡ στείρωσις: Φρ. Ἀγενησὶὰ τὴν δέρνει (ἐπὶ γυναικὸς στείρας).

ἀγέννητος ἐπίθ. Ηπ. Θράκ. (ΑΙν.) Κεφαλλ. Κυκλ. Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἀ. ἀγέννητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγέννητος Μύκ. ἀγέννητος Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ἀ. ἀγέννητος Ίκαρ. Σύμ. κ. ἀ. ἀγέννητος Τσακων. ἀγέννητος Τσακων. ἀγέννητος Στερελλ. (Αίτωλ.) ἀγέννητος Εῦβ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγέννητος. Ο τύπ. ἀγέννητοντος ἐκ παρασχετισμοῦ πρὸς τὸ ἀγέννοντος, περὶ οὐ λ. ἀγέννωτος.

1) Παθ. ὁ μὴ γεννηθεὶς ἡ ὁ μήπω γεννηθεὶς Εῦβ. Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Ίκαρ. Κυκλ. Λέσβ. Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) Σύμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Τσακων. κ. ἀ.: Ο Θεὸς ἔν' ἀγέννητος Κοτύωρ. Τόσο ἀτυχὸς εἶναι ποῦ καλύτερα νά μενε ἀγέννητος Ερμούπ. Οταν ἔκαμα τὰ σπίτια, είχα ἀγέννητο τὸ παιδί μου Ηπ. Τότι ημ' ναν ἀγέννοντος ίγώ Αίτωλ. Εμα ἀγέννητα, σταν ἐγεννάτε ὁ βασιλῆς τάμου (ημην ἀγέννητος, ὅταν ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς ήμων) Τσακων. || Φρ. Ἀγέννητος διάβολος (δηλ. διάβολος, ὅμοιος τοῦ δόπιου δὲν ἐγεννήθη. Επὶ πονηροῦ καὶ φαδιούργου ἀνθρώπου ἡ ζωηροῦ καὶ ἀτάκτου παιδίου) Κυκλ. Γιατρὸς ἀβρετος καὶ ἀγέννητος (σπουδαῖος, ἀπαράμιλλος) Λακων. Νὰ φκειάσερε τὸν ἀγέννητο (νὰ γεννήσης νίόν, ὅμοιος τοῦ δόπιου δὲν ἔχει ἀκόμη γεννηθῆ, ητοι νὰ γεννήσης ἔνα ηρωα. Εύχη πρὸς ἔγκυον γυναικα) Τσακων. Εγ' θὰ φκειάσῃ τὸν ἀγέννητο! (θὰ γεννήσῃ τὸν ἀγέννητον! Είρων. ἐπὶ γυναικὸς στείρας) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Κάλλιο νὰ μὴ γεννεώμοντα, ἀγένητος νὰ μείω,
παρὰ ποῦ ἐγεννήθη καὶ ὅλο φαρμάκι πίνω

Ἐρμούπ. Συνών. ἀγενητος 2. β) Ο μὴ δυνάμενος νὰ γεννηθῇ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Γνωμ.

Η μάντα ἔν' ἀγένητος καὶ μίαν γενισκάται

(ἄπαξ γεννᾶται. Η φυσικὴ μήτηρ δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ὑπὸ τῆς μητρούμας). γ) Ο μὴ ἀνατεῖλας, ἐπὶ τοῦ ηλίου Λέσβ.: Η-η-ηλιος ηταν ἀκόμα ἀγένητος. Συνών.

ἀβάρετος (II) 2 β. 2) Οὐσ., διάβολος (ἐκ τῆς ἀνωτ. 1 φρ. ἀγένητος διάβολος κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ.) Κυκλ.

Κῶς κ. ἀ.: Φρ. Ἐχει τὸν ἀγένητο μέσα του (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτῆρος) Κυκλ. Α' τὸν ἀγένητο! (ἀρά) αὐτόθ. Συνών. φρ. ἀ' τὸ διάβολο! β) Πανούργος, εὐφυής, ίκανός (ἡ μεταφ. ἐκ τῆς φρ. ἀγένητος διάβολος. Ιδ. ἀνωτ. 1) Σύμ. γ) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ αἰσχιστον κακὸν (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. κακό. Η φρ. τὸ ἀγένητο κακὸ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀγένητος διάβολος) Κεφαλλ.: Φρ.

